

**REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO PRAVOSUĐA**

Konačni prijedlog zakona broj _____

K O N A Č N I P R I J E D L O G

**ZAKONA O IZMJENAMA I DOPUNAMA
ZAKONA O PRAVOSUDNOJ SURADNJI U KAZNENIM STVARIMA
S DRŽAVAMA ČLANICAMA EUROPSKE UNIJE**

Zagreb, lipanj 2018.

KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O IZMJENAMA I DOPUNAMA ZAKONA O PRAVOSUDNOJ SURADNJI U KAZNENIM STVARIMA S DRŽAVAMA ČLANICAMA EUROPSKE UNIJE

Članak 1.

U Zakonu o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članica Europske unije (Narodne novine broj: 91/10, 81/13, 124/13, 26/15 i 102/17) u članku 1. stavku 2. iza podstavka 14. dodaju se podstavci 15., 16. i 17. koji glase:

„– Okvirna odluka Vijeća Europske unije od 13. lipnja 2002. o zajedničkim istražiteljskim ekipama (2002/465/PUP), (Sl, L 162, 20. 6. 2002.)

– Okvirna odluka Vijeća od 30. studenoga 2009. o sprečavanju i rješavanju sporova o izvršavanju nadležnosti u kaznenim postupcima (2009/948/PUP) (SL L 328, 15. 12. 2009.)

- Direktiva (EU) 2017/541 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2017. o suzbijanju terorizma i zamjeni Okvirne odluke Vijeća 2002/475/PUP i o izmjeni Odluke Vijeća 2005/671/PUP.“.

Članak 2.

U članku 2. iza točke 31. dodaje se točka 32. koja glasi:

„32) upozorenje – je međunarodna potraga raspisana u Schengenskom informacijskom sustavu za područje Europske unije (osim Cipra i Irske) i pridružene schengenske države (Norveška, Velika Britanija, Island, Švicarska i Lihtenštajn).“.

Članak 3.

Iza članka 12 f. dodaju se naslovi iznad članaka i članci 12.g, 12.h, 12.i, 12.j, 12.k, 12.l, 12.m, 12.n, 12.o, 12.p, 12.r, 12.s, 12.t, 12.u, 12.v, koji glase:

„Obaveza utvrđivanja postojanja usporednih postupaka

Članak 12.g

- (1) Ako nadležno državno odvjetništvo ima saznanja da se u drugoj državi članici ili više država članica vodi usporedni postupak u odnosu na iste činjenice i protiv iste osobe, dužno je uspostaviti kontakt s nadležnim tijelom te druge države članice kako bi se potvrdilo postojanje usporednih postupaka s ciljem postizanja dogovora o mogućem vođenju postupka samo u jednoj državi članici.
- (2) U slučajevima iz stavka 1., kada se postupa u odnosu na kaznena djela terorizma, prilikom postizanja dogovora o mogućem vođenju postupka samo u jednoj državi članici, u obzir se uzimaju sljedeće okolnosti:

- (a) država članica ona je na čijem je državnom području počinjeno kazneno djelo;
- (b) država članica ona je čiji je počinitelj državljanin ili u kojoj ima boravište;
- (c) država članica ona je koja je zemlja podrijetla žrtava;
- (d) država članica ona je na čijem je državnom području pronađen počinitelj.

(3) Ako je iz razloga navedenih u stavku 1. ovoga članka nadležno tijelo druge države članice uspostavilo kontakt s nadležnim državnim odvjetništvom, ono je dužno bez odgode obavijestiti to tijelo vodi li se u Republici Hrvatskoj usporedni postupak. Ako je osumnjičenik ili okrivljenik uhićen ili se nalazi u istražnom zatvoru, zahtjev za uspostavu kontakta smatra se hitnim.

(4) Ako nadležno državno odvjetništvo nema saznanja o tome koje je tijelo druge države članice nadležno za uspostavljanje kontakta, ono će preko kontaktnih točaka Europske pravosudne mreže (EJN) ili EUROJUST-a razmijeniti podatke o tom nadležnom tijelu.

Sadržaj zahtjeva i odgovora

Članak 12.h

(1) Nadležno državno odvjetništvo i tijelo s kojim se uspostavlja kontakt međusobno komuniciraju svim sredstvima koja omogućuju pisani zapis.

(2) Zahtjev za uspostavljanje kontakta s nadležnim tijelom u drugoj državi članici sadržava:

1. podatke o državnom odvjetništvu koje šalje zahtjev
2. opis činjenica i okolnosti koje su predmet kaznenog postupka
3. sve poznate podatke o identitetu osumnjičene osobe te podatke o žrtvama
4. podatke o stanju postupka
5. podatke o pritvoru ili istražnom zatvoru ako je određen.

(3) Odgovor državnog odvjetnika na zahtjev nadležnog tijela druge države članice sadrži sljedeće podatke:

1. vodi li se ili se vodio postupak u odnosu na činjenice koje su dijelom ili u potpunosti jednake činjenicama iz zahtjeva te odnosi li se postupak na iste osobe

2. u slučaju postojanja usporednog postupka potrebno je navesti kontaktne podatke nadležnog državnog odvjetništva, podatke o broju predmeta i u kojoj se fazi postupak nalazi.

(4) Državno odvjetništvo može dati i dodatne obavijesti u vezi s postupkom.

Obaveza dogovaranja kod usporednih postupaka

Članak 12.i

(1) Kada se utvrdi postojanje usporednih kaznenih postupaka, nadležno državno odvjetništvo izravno se dogovara s nadležnim tijelom druge države članice o mogućem vođenju postupka samo u jednoj državi članici.

(2) Tijekom dogovaranja nadležno državno odvjetništvo će obavještavati nadležno tijelo druge države članice o svim radnjama poduzetim u tom postupku.

(3) Ako nadležno tijelo druge države članice tijekom dogovaranja zatraži od nadležnog državnog odvjetništva da mu dostavi podatke koji bi mogli ugroziti temeljne interese nacionalne sigurnosti ili sigurnost pojedinaca, ti se podaci neće dostaviti.

Dogovor o vođenju jednog postupka

Članak 12.j

(1) Ako dogovor o vođenju jednog postupka bude postignut na način da se postupak vodi u Republici Hrvatskoj, nadležno državno odvjetništvo dužno je obavijestiti nadležno tijelo druge države članice ili drugih država članica o ishodu tog postupka.

(2) Ako dogovor o vođenju jednog postupka bude postignut na način da se postupak vodi u drugoj državi članici, nadležno državno odvjetništvo će spontanom razmjenom informacija nadležnom tijelu te države članice dostaviti ovjerenu presliku spisa predmeta i rješenjem prekinuti postupak.

(3) Ako nije postignut dogovor između nadležnog državnog odvjetništva i tijela druge države članice, državno odvjetništvo može zatražiti posredovanje EUROJUST-a.

Učinak pravomoćno okončanog postupka u drugoj državi članici

Članak 12.k

Kada je kazneni postupak u drugoj državi članici pravomoćno okončan državni odvjetnik će odbaciti kaznenu prijavu ili obustaviti istragu, odnosno odustati od kaznenog progona, uz obavijest sudu pod uvjetom da je, ako je izrečena kazna i izvršena, trenutno u postupku izvršenja ili se više, prema zakonima države koja ju je izrekla ne može izvršiti.

Osnivanje zajedničkog istražnog tima

Članak 12.l

Kada postoje opravdani razlozi Državno odvjetništvo Republike Hrvatske može sporazumom s nadležnim tijelima jedne ili više država članica Europske unije osnovati zajednički istražni tim u slučajevima:

a) opsežnih i složenih istraga kaznenih djela koje uključuju suradnju s drugim državama članicama,

b) kad nadležna tijela jedne ili više država članica provode istraživanje kaznenih djela čije okolnosti zahtijevaju usklađeno i koordinirano zajedničko djelovanje nadležnih tijela uključenih država.

Način osnivanja zajedničkog istražnog tima

Članak 12.m

(1) Zahtjev za osnivanjem zajedničkog istražnog tima može podnijeti svaka uključena država članica.

(2) Zajednički istražni tim se osniva u jednoj od država članica u kojima se očekuje da će se provoditi istrage.

(3) Kada Republika Hrvatska zahtijeva osnivanje zajedničkog istražnog tima, taj zahtjev upućuje Državno odvjetništvo Republike Hrvatske na prijedlog državnog odvjetništva koje postupa u predmetu. Zahtjev sadrži okolnosti zbog kojih se zahtijeva osnivanje zajedničkog istražnog tima te podatke potrebne za sklapanje sporazuma.

(4) Sporazumom se utvrđuju: stranke, svrha, vremensko trajanje, voditelji i članovi zajedničkog istražnog tima te druge okolnosti bitne za učinkovito provođenje sporazuma. Uz suglasnost stranaka, zajednički istražni tim može produžiti svoj rad i nakon isteka roka iz sporazuma.

Postupanje zajedničkog istražnog tima u Republici Hrvatskoj

Članak 12.n

Zajednički istražni tim postupa u Republici Hrvatskoj u skladu sa sljedećim općim uvjetima:

a) kada se zajednička istraga provodi u Republici Hrvatskoj voditelj zajedničkog istražnog tima je predstavnik državnog odvjetništva koje postupa u predmetu,

b) članovi zajedničkog istražnog tima postupaju po nalogima voditelja iz točke a) ovog članka, a u skladu sa sklopljenim sporazumom,

c) Republika Hrvatska osigurava potrebne uvjete za rad zajedničkog istražnog tima na svojem području.

Mjerodavno pravo

Članak 12.o

(1) Predstavnici tijela Republike Hrvatske u okviru zajedničkog istražnog tima na državnom području Republike Hrvatske postupaju sukladno domaćem pravnom poretku.

(2) Iznimno od stavka 1. ovoga članka, provođenje radnji može se provesti sukladno pravu države članice čiji predstavnici sudjeluju u zajedničkom istražnom timu pod uvjetom da takvo postupanje nije u suprotnosti s temeljnim načelima domaćeg pravnog poretka.

Provođenje dokaznih radnji u okviru zajedničkog istražnog tima

Članak 12.p

(1) Članovi zajedničkog istražnog tima iz drugih država članica (u daljnjem tekstu: »strani upućeni članovi«) imaju pravo prisustvovati radnjama u okviru zajedničke istrage koja se provodi u Republici Hrvatskoj. Voditelj zajedničkog istražnog tima uskratit će im prisustvovanje ako bi ono bilo u suprotnosti s domaćim pravom.

(2) Stranim upućenim članovima voditelj zajedničkog istražnog tima može u skladu s propisima Republike Hrvatske povjeriti provođenje određene radnje kada to odobri država članica iz koje je strani upućeni član.

(3) Članovi zajedničkog istražnog tima koji su upućeni iz Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: »domaći upućeni članovi«) imaju pravo prisustvovati radnjama koje se provode u drugoj državi članici koja sudjeluje u zajedničkom istražnom timu.

(4) Domaći upućeni članovi mogu provoditi radnje u drugoj državi članici koja sudjeluje u zajedničkom istražnom timu kada to odobri državni odvjetnik koji postupa u tom predmetu u Republici Hrvatskoj i nadležno tijelo te države članice.

(5) Kada je u okviru zajedničke istrage potrebno provesti određenu radnju u Republici Hrvatskoj, državni odvjetnik koji postupa u predmetu u Republici Hrvatskoj provodi te radnje u skladu s domaćim pravom.

(6) Kada je u okviru zajedničke istrage potrebno provesti određenu radnju u drugoj državi članici koja sudjeluje u zajedničkom istražnom timu, voditelj iz članka 12.n zatražit će od nadležnih tijela te države poduzimanje radnje.

Korištenje podataka i dokaza

Članak 12.r

(1) Podaci i dokazi koji su zakonito prikupljeni u okviru zajedničke istrage mogu se koristiti u sljedeće svrhe:

a) u svrhu za koju je osnovan zajednički istražni tim te druge svrhe sukladno dogovoru država članica koje sačinjavaju zajednički istražni tim

b) uz suglasnost druge države članice koja sudjeluje u zajedničkom istražnom timu za otkrivanje, istraživanje i progon drugih kaznenih djela

c) za sprečavanje neposredne i ozbiljne prijetnje javnoj sigurnosti.

(2) Domaći upućeni član može drugim članovima zajedničkog istražnog tima za potrebe zajedničke istrage, u skladu s domaćim pravom i u okviru svojih ovlasti, dati na korištenje podatke s kojima raspolažu tijela Republike Hrvatske.

(3) Kada je suglasnost u smislu stavka 1. točke b) zatražena od Republike Hrvatske, Državno odvjetništvo Republike Hrvatske će uskratiti suglasnost ako postoje razlozi za odbijanje međunarodne pravne pomoći, a može uskratiti suglasnost kada bi upotreba tih podataka ugrozila drugi kazneni postupak u Republici Hrvatskoj.

Sudjelovanje drugih osoba u radu zajedničkog istražnog tima

Članak 12.s

(1) U radu zajedničkog istražnog tima u Republici Hrvatskoj mogu sudjelovati i druge osobe pod uvjetima predviđenim sporazumom o osnivanju zajedničkog istražnog tima.

(2) Prava koja pripadaju članovima ili upućenim članovima ne primjenjuju se na te osobe, osim ako sporazumom nije izričito drukčije određeno.

Suradnja s trećim državama

Članak 12.t

Ako zajednički istražni tim treba pravnu pomoć od države koja nije sudjelovala u osnivanju zajedničkog istražnog tima, voditelj zajedničkog istražnog tima može zatražiti međunarodnu pravnu pomoć od nadležnih tijela te države u skladu s mjerodavnim pravom.

Zakonitost dokaza

Članak 12.u

Dokazi koje je pribavilo strano pravosudno tijelo u okviru zajedničkog istražnog tima smatrat će se zakonitim dokazima, osim ako to nije protivno temeljnim načelima domaćeg pravnog poretka.

Odgovornost za štetu

Članak 12.v

(1) Republika Hrvatska odgovorna je za štetu nastalu na njenom državnom području koju su u postupanju prouzročili članovi zajedničkog istražnog tima svojim nepravilnim ili nezakonitim radom.

(2) Ako je isplaćenu štetu prouzročio strani upućeni član, Republika Hrvatska zatražit će nadoknadu isplaćenog iznosa od države čiji je član štetu prouzročio (regresna odgovornost).

(3) Ako je država na čijem je području djelovao zajednički istražni tim nekoj osobi zbog postupaka domaćih upućenih članova isplatila štetu, Republika Hrvatska će na traženje te države nadoknaditi iznos isplaćene štete prouzročene krivnjom domaćeg upućenog člana.“.

Članak 4.

Članak 23. stavak 1. mijenja se i glasi:

„(1) Policija može u skladu sa svojim ovlastima na temelju zakona kojim se uređuje policijsko postupanje uhititi osobu protiv koje je izdan europski uhiđbeni nalog ili je raspisano upozorenje u Schengenskom informacijskom sustavu na zahtjev države članice. Osoba će biti predana pritvorskom nadzorniku najkasnije u roku od 24 sata od uhićenja i o tome će se obavijestiti nadležnog državnog odvjetnika te će mu se dostaviti europski uhiđbeni nalog ili/i upozorenje iz Schengenskog informacijskog sustava temeljem kojeg je osoba uhićena. Ako dokumentacija ne sadrži prijevod upozorenja iz Schengenskog informacijskog sustava i/ili europskog uhiđbenog naloga u smislu članka 9. ovog Zakona, policija će od države izdavanja zatražiti dostavu prijevoda u roku od 48 sati od uhićenja. Nadležni državni odvjetnik može neposredno od nadležnog tijela države izdavanja zatražiti dostavu prijevoda europskog uhiđbenog naloga u razumnom roku, uzimajući u obzir rokove iz članka 32. ovog Zakona. Ako upozorenje ne sadrži podatke iz članka 18. ovog Zakona, policija će od nadležnog tijela države izdavanja zatražiti da se bez odgode dopuni upozorenje.“.

Članak 5.

U članku 31. dodaje se stavak 2. koji glasi:

„(2) Kada se odluka o odbijanju predaje tražene osobe odnosi na kaznena djela terorizma, ta odluka se, zajedno s raspoloživom dokumentacijom, dostavlja i nadležnom državnom odvjetništvu radi utvrđivanja nadležnosti za kazneni progon sukladno domaćem pravu.“

Stavak 2. postaje stavak 3.

Članak 6.

Članak 42.an stavak 1. mijenja se i glasi:

„(1) Kada je u domaćem postupku određeno provođenje dokazne radnje iz članka 42.al stavka 1., a predmet nadzora se nalazi na državnom području druge države članice čija tehnička pomoć nije potrebna za izvršenje nadzora, nadležno državno odvjetništvo obavijestit će nadležno tijelo te države:

- a) prije nadzora, kada u trenutku odobravanja nadzora ima saznanja da se predmet nadzora nalazi ili će se nalaziti na državnom području te države članice;
- b) tijekom nadzora ili nakon izvršenja nadzora, odmah nakon saznanja da se predmet nadzora tijekom nadzora nalazi ili se nalazio na državnom području te države članice.“

Članak 7.

Ovaj Zakon objavit će se u Narodnim novinama, a stupa na snagu 1. rujna 2018. godine.

O B R A Z L O Ž E N J E

I. RAZLOZI ZBOG KOJIH SE ZAKON DONOSI

Područje pravosudne suradnje u kaznenim stvarima između država članica Europske unije uređeno je domaćim zakonodavstvom kojim se u domaći pravni poredak transponiraju zakonodavni akti Europske unije u ovom pravnom području. Važeći propis koji uređuje ovu materiju je Zakon o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama Europske unije (Narodne novine, br. 91/10, 81/13, 124/13 i 26/15 i 102/17, u daljnjem tekstu: Zakon) kojega je donio Hrvatski sabor na sjednici održanoj 9. srpnja 2010. godine, a koji je stupio na snagu danom pristupanja Republike Hrvatske u Europsku uniju 1. srpnja 2013. godine.

Ovim Konačnim prijedlogom zakona predlažu se pete izmjene i dopune Zakona, a razlog za predlaganje ponovnih izmjena i dopuna prvenstveno je ugradnja implementacijskih odredbi Okvirne odluke Vijeća Europske unije od 13. lipnja 2002. godine o zajedničkim istražiteljskim ekipama (2002/465/PUP) i Okvirne odluke Vijeća od 30. studenoga 2009. godine o sprečavanju i rješavanju sporova o izvršavanju nadležnosti u kaznenim postupcima (2009/948/PUP) kao i implementacije odredbi članaka 19. stavka 3. i 4. Direktive (EU) 2017/541 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2017. o suzbijanju terorizma i zamjeni Okvirne odluke Vijeća 2002/475/PUP i o izmjeni Odluke Vijeća 2005/671/PUP. Naime, ista se Direktiva primarno implementira u Kazneni zakon budući da se radi o odredbama primarno materijalnopravne naravi, a tek se manji broj odredbi odnosi na procesnopravni aspekt iz područja ovog zakona.

Naime, do sada su predmetne odredbe Okvirnih odluka bile implementirane u Zakon o državnom odvjetništvu (Narodne novine, br. 76/09, 153/09, 116/10, 145/10, 57/11, 130/11, 72/13, 148/13, 33/15, 82/15, članci 1.a, 51.a – 51.f i 71.a – 71.i), no kako je isti organizacijski zakon kojim se uređuje sustav državnog odvjetništva te prema svom području primjene ne bi trebao sadržavati procesne odredbe o pravosudnoj suradnji, zaključeno je kako je navedene implementacijske odredbe potrebno izmjestiti u ovaj Zakon.

II. PITANJA KOJA SE TREBAJU UREDITI ZAKONOM

Postupak usklađivanja zakonodavstva Republike Hrvatske s pravnom stečevinom Europske unije započet tijekom pristupnih pregovora, nastavljen je u skladu s obvezama preuzetim sklapanjem Ugovora o pristupanju Europskoj uniji. Iz navedenih je razloga Zakon od svog donošenja mijenjan četiri puta, prvi puta 2013. godine zbog implementacije Okvirne odluke 2009/829/PUP od 23. listopada 2009. godine o primjeni načela uzajamnog priznavanja odluka o mjerama nadzora među državama članicama Europske unije kao alternative privremenom pritvoru te zbog određenih tehničkih poboljšanja, drugi puta 2013. godine pa zatim u 2015. godini prvenstveno zbog implementacije Direktive 2001/99/EU Europskog parlamenta i Vijeća

od 13. prosinca 2011. godine o europskom nalogu za zaštitu te 2017. prvenstveno u svrhu implementacije Direktive 2014/41/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 3. travnja 2014. o Europskom istražnom nalogu u kaznenim stvarima te Direktive 2013/48/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. listopada 2013. o pravu na pristup odvjetniku u kaznenom postupku i u postupku na temelju europskog uhidbenog naloga te o pravu na obavješćivanje treće strane u slučaju oduzimanja slobode i na komunikaciju s trećim osobama i konzularnim tijelima.

Iz navedenih je razloga zaključeno kako bi i odredbe o implementaciji Okvirnih odluka o zajedničkim istražiteljskim ekipama i o sprečavanju i rješavanju sporova o izvršavanju nadležnosti u kaznenim postupcima bilo smislenije izmjestiti u Zakon o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama Europske unije, koji sukladno području primjene i strukturi zakona uređuje pitanja pravosudne suradnje. Osim što je Državno odvjetništvo Republike Hrvatske također ukazalo na unapređenje zakonskog teksta u smislu ovakvog uređenja, također je i radna skupina za izmjene i dopune Zakona o državnom odvjetništvu donijela isti zaključak. Slijedom navedenog, Nacrtom prijedloga Zakona o državnom odvjetništvu propisano je kako će odredbe o brisanju predmetnih odredbi stupiti na snagu s danom 1. rujna 2018. godine. Iz tih se razloga ukazuje neophodnim donijeti Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama Europske unije u svrhu ugradnje implementacijskih odredbi u ovaj Zakon, a kako ne bi nastala pravna praznina pri primjeni *acquisa*, te u svrhu smislenijeg uređenja i tumačenja odredbi o pravosudnoj suradnji.

Nadalje je u zakonske izmjene uvrštena i implementacija odredbi Direktive (EU) 2017/541 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2017. o suzbijanju terorizma i zamjeni Okvirne odluke Vijeća 2002/475/PUP i o izmjeni Odluke Vijeća 2005/671/PUP koje se odnose na postupanje regulirano ovim zakonom, a sve kako bi implementacija navedene Direktive usklađeno stupila na snagu s rokom za implementaciju propisanog Direktivom – 8. rujna 2018. godine.

Prilika je iskorištena kako bi se postojeće odredbe i tehnički i sadržajno unaprijedile u svrhu postizanja veće jasnoće i usklađenosti s ostalim primjenjivim zakonodavstvom Republike Hrvatske.

Ujedno se u manjoj mjeri uredilo i odredbe o europskom uhidbenom nalogu u dijelu koji se odnosi na postupanje po zaprimljenoj dokumentaciji vezano za europski uhidbeni nalog.

III. OBRAZLOŽENJE ODREDBI PREDLOŽENOGA ZAKONA

Člankom 1. Konačnog prijedloga zakona u članku 1. stavku 2. dodaju se podstavci 15., 16. i 17. u kojima se navode nazivi Okvirnih odluka koje se implementiraju ovim izmjenama i dopunama te naziv Direktive čiji manji dio je implementiran u ovaj Zakon, dok je predviđeno da ostatak njenih odredbi bude implementiran u Kazneni zakon.

Člankom 2. Konačnog prijedloga zakona u članak 2. dodaje se točka 32 kojom se definira upozorenje kao međunarodna potraga raspisana u Schengenskom Informacijskom Sustavu.

Člankom 3. Konačnog prijedloga zakona dodaju se novi članci 12.g do 12.k., kojima se u ovaj Zakon implementiraju odredbe Okvirne odluke Vijeća od 30. studenoga 2009. o sprečavanju i rješavanju sporova o izvršavanju nadležnosti u kaznenim postupcima te članci 12.l do 12.v kojima se u ovaj Zakon implementiraju odredbe Okvirne odluke Vijeća Europske unije od 13. lipnja 2002. o zajedničkim istražiteljskim ekipama, a koje su dosad bile implementirane u Zakon o državnom odvjetništvu (NN 76/09, 153/09, 116/10, 145/10, 57/11, 130/11, 72/13, 148/13, 33/15, 82/15).

Člankom 12.g propisana je obveza utvrđivanja postojanja usporednih postupaka u više država članica s ciljem postizanja dogovora o mogućem vođenju postupka samo u jednoj državi članici, pri čemu se uspostavljanje kontakata između nadležnih tijela tih država članica u ovu svrhu smatra hitnim ukoliko je osumnjičenik ili okrivljenik uhićen ili se nalazi u istražnom zatvoru. Stavkom 2. su posebno precizirane okolnosti koje je potrebno uzeti u obzir kada se dogovor o mogućem vođenju postupka odnosi na kaznena djela terorizma sukladno članku 19. stavku 3. Direktive (EU) 2017/541 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2017. o suzbijanju terorizma i zamjeni Okvirne odluke Vijeća 2002/475/PUP i o izmjeni Odluke Vijeća 2005/671/PUP.

Člankom 12.h propisan je sadržaj zahtjeva za uspostavljanje kontakta s nadležnim tijelom u drugoj državi članici i odgovora državnog odvjetnika na zahtjev nadležnog tijela druge države članice.

Člankom 12.i propisana je obaveza dogovaranja kod usporednih postupaka.

Člankom 12.j reguliran je dogovor o vođenju jednog postupka, postupanje državnog odvjetništva u slučaju da se postupak vodi u Republici Hrvatskoj odnosno u drugoj državi članice te u slučaju da nije postignut dogovor.

Člankom 12.k propisan je učinak pravomoćno okončanog postupka u drugoj državi članici.

Člankom 12.l propisane su pretpostavke za osnivanje zajedničkog istražnog tima.

Člankom 12.m propisan je način osnivanja zajedničkog istražnog tima te sadržaj sporazuma o osnivanju zajedničkog istražnog tima.

Člankom 12.n propisuju se uvjeti za postupanje zajedničkog istražnog tima u Republici Hrvatskoj.

Člankom 12.o propisano je mjerodavno pravo za provođenje dokaznih radnji u okviru zajedničkog istražnog tima.

Člankom 12.p propisana su prava i ovlasti članova zajedničkog istražnog tima za provođenje dokaznih radnji u okviru zajedničkog istražnog tima.

Člankom 12.r propisan je način i svrhe u koje se podaci i dokazi prikupljeni u okviru zajedničke istrage mogu koristiti.

Člankom 12.s propisani su uvjeti pod kojima u radu zajedničkog istražnog tima u Republici Hrvatskoj mogu sudjelovati i druge osobe.

Člankom 12.t predviđa mogućnost traženja međunarodne pravne pomoći za potrebe zajedničkog istražnog tima od države koja nije sudjelovala u osnivanju zajedničkog istražnog tima.

Člankom 12.u propisuje zakonitost dokaza pribavljenih u okviru zajedničkog istražnog tima.

Člankom 12.v propisuje odgovornost Republike Hrvatske za štetu nastalu na njenom državnom području te slučajeve regresne odgovornosti države čiji je član štetu prouzročio i Republike Hrvatske.

Članak 4. Konačnog prijedloga zakona uređuje članak 23. Zakona, a obzirom na činjenicu da je od lipnja 2017. godine Republike Hrvatska dobila pristup Schengenskom Informacijskom Sustavu.

Članak 5. propisuje obvezu obavještanja i nadležnog državnog odvjetništva o odluci kojom se odbija predaja tražene osobe za kaznena djela terorizma. Navedeno predstavlja implementaciju obveze iz članak 19. stavka 4. Direktive (EU) 2017/541 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2017. o suzbijanju terorizma i zamjeni Okvirne odluke Vijeća 2002/475/PUP i o izmjeni Odluke Vijeća 2005/671/PUP.

Članak 6. Propisuje postupak obavještanja države članice u kojoj se nalazi subjekt nadzora a čija tehnička pomoć nije potrebna. Naime, prema točki 31. Preambule i članku 31. Direktive 2014/41/EU, država članica koja u okviru svog postupka provodi dokazne radnje koje sadržajno odgovaraju posebnim dokaznim radnjama iz članka 332. stavka 1. točkama 1 i 2 Zakona o kaznenom postupku, dužna je obavijestiti drugu državu članicu ako se predmet nadzora nađe na njezinom državnom području, neovisno o tome što joj za provođenje te dokazne radnje nije potrebna tehnička pomoć te države članice.

Članak 7. Konačnog prijedloga zakona određuje da ovaj Zakon stupa na snagu dana 1. rujna 2018. godine. Stupanje na snagu usklađeno je sa stupanjem na snagu novog Zakona o državnom odvjetništvu, obzirom da su iz istog brisane odredbe o sprečavanju i rješavanju sporova o izvršavanju nadležnosti u kaznenim postupcima te odredbe o zajedničkim istražnim timovima koje se prenose u ovaj Zakon.

IV. OCJENA SREDSTAVA POTREBNIH ZA PROVEDBU ZAKONA

Za provođenje ovog Zakona nije potrebno osigurati dodatna financijska sredstva u Državnom proračunu Republike Hrvatske.

V. RAZLIKE IZMEĐU RJEŠENJA KOJA SE PREDLAŽU KONAČNIM PRIJEDLOGOM ZAKONA U ODNOSU NA RJEŠENJA IZ PRIJEDLOGA ZAKONA

U Konačnom prijedlogu zakona došlo je do izmjene rješenja u odnosu na Prijedlog zakona zbog implementacije manjeg broja odredbi Direktive (EU) 2017/541 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2017. o suzbijanju terorizma i zamjeni Okvirne odluke Vijeća 2002/475/PUP i o izmjeni Odluke Vijeća 2005/671/PUP koje se odnose na postupanje regulirano ovim zakonom, a sve kako bi implementacija navedene Direktive usklađeno stupila na snagu s rokom za implementaciju propisanog Direktivom – 8. rujna 2018. godine.

Iz navedenih je razloga u članku 1. kojim se mijenja članak 1. Zakona dodano da se predmetnim Zakonom implementira i navedena Direktiva.

Nadalje je u članku 3. Konačnog prijedloga zakona mijenjan članak 12.g na način da je dodan novi stavak 2. koji predviđa okolnosti bitne za moguće postizanje dogovora o objedinjavanju postupka u jednoj državi članici kada se radi o kaznenim djelima terorizma.

Također je člankom 5. Konačnog prijedloga zakona mijenjan članak 31. temeljnog zakona, na način da je dodan novi stavak 2. kojim se predviđa da se prilikom odbijanja predaje tražene osobe glede kaznenog djela terorizma, ista odluka dostavlja i državnom odvjetništvu radi utvrđivanja nadležnosti sukladno domaćem pravu. Ujedno dosadašnji stavak 2. istog članka postaje stavak 3.

Glede ostalih zaprimljenih primjedbi na tekst zakona, usvojena je primjedba nomotehničke naravi Odbora za zakonodavstvo Hrvatskoga sabora koja se odnosila na članak 3. Konačnog prijedloga zakona kojim se dodaje članak 12.p, pa se tako u stavcima 1. i 3. dodaju riječi „u daljnjem tekstu“.

VI. PRIJEDLOZI, PRIMJEDBE I MIŠLJENJA KOJI SU DANI NA PRIJEDLOG ZAKONA, A KOJE PREDLAGATELJ NIJE PRIHVATIO, TE RAZLOZI NEPRIHVAĆANJA

U raspravi o Prijedlogu zakona na radnim tijelima Hrvatskoga sabora, kao i u raspravi u Hrvatskome saboru, nije bilo sadržajnih primjedbi koje predlagatelj nije prihvatio.

**TEKST ODREDBI VAŽEĆEG ZAKONA
KOJE SE MIJENJAJU, ODNOSNO DOPUNJUJU**

GLAVA I. OPĆE ODREDBE

Područje primjene

Članak 1.

(1) Ovim Zakonom uređuje se pravosudna suradnja u kaznenim stvarima između domaćih nadležnih pravosudnih tijela s nadležnim pravosudnim tijelima drugih država članica Europske unije koja se odnosi na:

1. europski uhidbeni nalog i postupak predaje,
2. europski istražni nalog,
3. nalog za osiguranje imovine,
4. priznanje i izvršenje odluka o oduzimanju imovine ili predmeta,
5. priznanje i izvršenje odluka o novčanoj kazni,
6. priznanje i izvršenje presuda kojima je izrečena kazna zatvora ili mjera koja uključuje oduzimanje slobode,
7. priznanje i izvršenje presuda i odluka kojima su izrečene probacijske mjere i alternativne sankcije,
8. priznanje i izvršenje odluka o mjerama opreza,
9. europski nalog za zaštitu.

(2) Ovim se Zakonom u pravni poredak Republike Hrvatske prenose sljedeći pravni akti Europske unije:

- Okvirna odluka Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (SL L 190, 18. 7. 2002.),
- Okvirna odluka Vijeća 2003/577/PUP od 22. srpnja 2003. o izvršenju naloga za osiguranje imovine i dokaza u Europskoj uniji (SL L 196, 2. 8. 2003.),

- Okvirna odluka Vijeća 2005/214/PUP od 24. veljače 2004. o primjeni načela uzajamnog priznavanja novčanih kazni (SL L 76, 22. 3. 2005.),
- Okvirna odluka Vijeća 2006/783/PUP od 6. listopada 2006. o primjeni načela međusobnog priznavanja naloga za oduzimanje (SL L 328, 24. 11. 2008.),
- Okvirna odluka Vijeća 2008/909/PUP od 27. studenoga 2008. o primjeni načela uzajamnog priznavanja presuda u kaznenim predmetima kojima se izriču kazne zatvora ili mjere koje uključuju oduzimanje slobode s ciljem njihova izvršenja u Europskoj uniji (SL L 81, 27. 11. 2008.),
- Okvirna odluka Vijeća 2008/947/PUP od 27. studenoga 2008. o primjeni načela uzajamnog priznavanja presuda i uvjetnih odluka s ciljem nadzora uvjetnih mjera i alternativnih sankcija (SL L 337, 27. 11. 2008.)
- Okvirna odluka Vijeća 2008/977/PUP od 27. studenoga 2008. o zaštiti osobnih podataka obrađenih u okviru policijske i pravosudne suradnje u kaznenim stvarima (SL L 350, 30. 12. 2008.),
- Okvirna odluka Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009. o izmjenama i dopunama Okvirnih odluka 2002/584/PUP, 2005/214/PUP, 2006/783/PUP, 2008/909/PUP i 2008/947/PUP radi jačanja postupovnih prava osoba i promicanja primjene načela uzajamnog priznavanja odluka donesenih povodom suđenja u odsutnosti (SL 2009 L 81, 26. 3. 2009.),
- Odluka Vijeća 2002/187/PUP od 28. veljače 2002. kojom se osniva Eurojust s ciljem jačanja borbe protiv teških kaznenih djela (SL L 63, 6. 3. 2002.) kako je posljednji put izmijenjena Odlukom Vijeća 2009/426/PUP od 26. prosinca 2008. o jačanju Eurojusta (SL L 138, 4. 6. 2009.),
- Okvirna odluka Vijeća 2009/829/PUP od 23. listopada 2009. o primjeni načela uzajamnog priznavanja odluka o mjerama nadzora među državama članicama Europske unije kao alternative privremenom pritvoru (SL L 294, 11. 11. 2009.),
- Direktiva 2012/13/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2012. o pravu na informaciju u kaznenom postupku (SL L 142, 1. 6. 2012.),
- Direktiva 2011/99/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 2011. o europskom nalogu za zaštitu (SL L 338/2 21. 12. 2011.),
- Direktiva 2013/48/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. listopada 2013. o pravu na pristup odvjetniku u kaznenom postupku i u postupku na temelju europskog uhiđenog naloga te o pravu na obavješćivanje treće strane u slučaju oduzimanja slobode i na komunikaciju s trećim osobama i konzularnim tijelima (SL L 294, 6. 11. 2013.),

– Direktiva 2014/41/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 3. travnja 2014. o europskom istražnom nalogu u kaznenim stvarima (SL L 130, 1. 5. 2014.).

Značenje izraza u ovom Zakonu

Članak 2.

Izrazi i pojmovi upotrijebljeni u ovom Zakonu imaju sljedeće značenje:

1. država izdavanja – je država članica Europske unije u kojoj je izdan nalog ili donesena odluka iz članka 1. ovog Zakona;
2. država izvršenja – je država članica Europske unije kojoj je radi izvršenja proslijeđen nalog ili druga odluka iz članka 1. ovog Zakona;
3. država članica – je država članica Europske unije;
4. treća država – je država koja nije članica Europske unije;
5. Eurojust – je tijelo Europske unije s pravnom osobnošću osnovano Odlukom Vijeća Europske unije broj 2002/187/PUP koja je izmijenjena odlukama Vijeća Europske unije broj 2003/659/PUP i 2009/426/PUP, osnovano za poticanje i unapređenje suradnje nadležnih pravosudnih tijela država članica u sprječavanju teških oblika kriminala;
6. Europska pravosudna mreža u kaznenim stvarima (EPMKS) – je mreža osoba za kontakt država članica, osnovana Zajedničkom odlukom Vijeća o osnivanju Europske pravosudne mreže od 29. lipnja 1998., sa svrhom poboljšanja pravosudne suradnje u kaznenim stvarima;
7. Schengenski informacijski sustav (SIS) – je informacijski sustav za unošenje i razmjenu podataka između država članica šengenskog provedbenog sporazuma;
8. europski uhiđbeni nalog – je nalog nadležnog pravosudnog tijela države članice za uhićenje i predaju osobe koja se zatekne u drugoj državi članici u svrhu kaznenog progona ili izvršenja zatvorske kazne ili mjere koja uključuje oduzimanje slobode;
9. europski istražni nalog – je odluka koju izdaje ili potvrđuje nadležno pravosudno tijelo države članice radi izvršenja jedne ili više dokaznih radnji u drugoj državi članici, odnosno radi pribavljanja već postojećih dokaza od druge države članice, koja je donesena:
 - a) u odnosu na kazneni postupak koji pokreće pravosudno tijelo ili koji se može pokrenuti pred tim tijelom u vezi s kaznenim djelom prema domaćem pravu države izdavanja,
 - b) u postupku koji pokreću upravna tijela za djela prema domaćem pravu države izdavanja jer predstavljaju kršenje domaćeg prava i kad odluka može dovesti do postupka pred sudom koji je nadležan za kaznene stvari,

c) u postupku koji pokreću pravosudna tijela za djela prema domaćem pravu države izdavanja jer predstavljaju kršenje domaćeg prava i kad odluka može dovesti do postupka pred sudom koji je nadležan za kaznene stvari,

d) u vezi s postupcima iz podtočaka a), b) i c) ove točke koji se odnose na kaznena djela ili kršenje domaćeg prava za koje pravna osoba može biti odgovorna ili kažnjena u državi izdavanja;«.

10. nalog za osiguranje oduzimanja imovine – je odluka nadležnog pravosudnog tijela države članice, donesena u kaznenom postupku u cilju sprječavanja uništenja, izmjene, uklanjanja, prenošenja ili prodaje, uz koju je priložena potvrda iz članka 44. stavka 3. ovog Zakona:

a) imovine pribavljene kažnjivim djelima, sa svrhom onemogućavanja neosnovanog bogaćenja,

b) predmeta koji je bio namijenjen ili upotrijebljen za počinjenje kažnjivog djela ili je nastao počinjenjem kažnjivog djela;

10. europski nalog za pribavljanje dokaza – je odluka nadležnog pravosudnog tijela države članice izdana sa svrhom pribavljanja predmeta, dokumenata i podataka koja je izdana u:

a) kaznenim postupcima pravosudnih tijela, ili postupcima koji će biti pokrenuti pred tim tijelima, zbog kaznenog djela prema nacionalnom zakonodavstvu države izdavanja,

b) postupcima pred upravnim tijelima zbog djela koja su kažnjiva prema nacionalnom pravu države izdavanja jer predstavljaju kršenje nacionalnog prava, i kad odluka tih tijela može dovesti do postupka pred kaznenim sudom,

c) u postupcima pravosudnih tijela u vezi s djelima kažnjivim prema nacionalnom pravu države izdavanja jer predstavljaju kršenja zakona, i kad odluka može dovesti do daljnjih postupaka pred kaznenim sudom,

d) u vezi s gore navedenim postupcima koji se odnose na kaznena djela ili prekršaje za koje se može pozvati pravnu osobu na odgovornost ili je kazniti u državi izdavanja;

11. nalog za oduzimanje imovine ili predmeta – je pravomoćna sudska odluka ili mjera kojom se trajno oduzima imovina ili predmet nakon provedenog sudskog postupka zbog počinjenog kažnjivog djela;

12. imovina – uključuje svu materijalnu i nematerijalnu imovinu, pokretnine i nekretnine, kao i isprave ili sredstva kojima se dokazuje pravo na imovinu ili udjel u imovini za koju je sud države izdavanja utvrdio da predstavlja:

a) imovinsku korist ili u cijelosti ili jednom njezinu dijelu protuvrijednost te koristi od kaznenog djela za koje se na temelju ovog Zakona može izdati nalog ili odluka iz članka 1. ovog Zakona,

b) predmet koji je namijenjen, upotrijebljen ili nastao počinjenjem kaznenog djela za koje se na temelju ovog Zakona može izdati nalog ili odluka iz članka 1. ovog Zakona;

13. predmeti koji čine dio nacionalne kulturne baštine – definiraju se u skladu s domaćim pravom koje uređuje zaštitu i očuvanje kulturnih dobara;

14. odluka o novčanoj kazni – je pravomoćna odluka kojom je fizičkoj ili pravnoj osobi naloženo plaćanje novčane kazne, koju je donio:

a) sud države izdavanja za djelo kažnjivo prema pravu te države,

b) nadležno tijelo države izdavanja koje je izreklo novčanu kaznu za djelo kažnjivo prema pravu te države, pod uvjetom da je osobi dano pravo osporavanja takve odluke pred kaznenim sudom,

c) nadležno tijelo države izdavanja, za radnje koje predstavljaju kršenje nacionalnog prava i kažnjive su u skladu s tim pravom u državi izdavanja, pod uvjetom da je osobi dano pravo osporavanja takve odluke pred kaznenim sudom,

d) kazneni sud povodom pravnog lijeka podnesenog na odluku nadležnog tijela države izdavanja;

15. novčana kazna – znači obvezu plaćanja:

a) novčanog iznosa utvrđenog kao sankcija odlukom iz točke 15. ovog članka,

b) naknade štete određene oštećeniku u kaznenom postupku odlukom iz točke 15. ovog članka,

c) troškova sudskog ili upravnog postupka u kojem je donesena odluka iz točke 15. ovog članka,

d) novčanog iznosa utvrđenog odlukom iz točke 15. ovog članka, u korist javne ustanove, humanitarne organizacije ili fonda za naknadu štete žrtvama kaznenih djela;

16. presuda – je pravomoćna odluka suda države članice kojom je nakon provedenog kaznenog postupka utvrđeno da je fizička osoba počinila kazneno djelo te joj je izrečena:

a) kazna zatvora ili mjera koja uključuje oduzimanje slobode, izrečena na određeno ili neodređeno vrijeme,

b) kazna zatvora ili mjera koja uključuje oduzimanje slobode, u slučaju kada je odobren uvjetni otpust s izdržavanja te kazne ili je kazna zamijenjena probacijskim mjerama,

c) uvjetna osuda,

d) pridržaj izricanja kazne,

e) alternativna sankcija;

17. uvjetna osuda – je sankcija izrečena presudom ili posebnom probacijskom odlukom nadležnog tijela, kojom je utvrđena kazna zatvora ili mjera koja uključuje oduzimanje slobode, čije se izvršenje djelomično ili u cijelosti odgađa pod uvjetom izvršenja jedne ili više naloženih probacijskih mjera;

18. pridržaj izricanja kazne – je sankcija izrečena presudom ili posebnom probacijskom odlukom nadležnog tijela, kojom se izricanje kazne uvjetno odgađa uz nalog izvršenja jedne ili više probacijskih mjera, odnosno kojom je naloženo izvršenje jedne ili više probacijskih mjera u zamjenu za kaznu zatvora ili mjeru koja uključuje oduzimanje slobode;

19. alternativna sankcija – je sankcija različita od kazne zatvora, mjere koja uključuje oduzimanje slobode i novčane kazne, kojom se nalažu dužnosti ili obveze;

20. probacijska odluka – je presuda ili konačna odluka nadležnog tijela države izdavanja temeljena na presudi kojom se:

a) odobrava uvjetni otpust,

b) izriču probacijske mjere;

21. uvjetni otpust – je konačnom odlukom nadležnog tijela odobren ili na odredbama nacionalnog prava temeljen, prijevremeni otpust osuđene osobe nakon odsluženja dijela kazne zatvora ili mjere koja uključuje oduzimanje slobode, uz izricanje jedne ili više probacijskih mjera;

22. probacijska mjera – je dužnost ili obveza fizičkoj osobi koju je izreklo nadležno tijelo države izdavanja u skladu sa svojim pravom, uz uvjetnu osudu, pridržaj izricanja kazne ili uvjetni otpust;

23. fiskalna djela – su djela koja uključuju povredu propisa koji se odnose na poreze, pristojbe, carine ili mijenjanje valute,

24) odluka o mjerama opreza – je izvršna odluka nadležnog tijela države izdavanja donesena u kaznenom postupku na temelju njezina nacionalnog prava, kojom je fizičkoj osobi kao zamjena istražnom zatvoru određena jedna ili više mjera opreza;

25) mjere opreza – su obveze naložene fizičkoj osobi kao zamjena za istražni zatvor, na temelju mjerodavnog prava u propisanom postupku države izdavanja;

26) nacionalni S.I.Re.N.E. ured – ustrojstvena jedinica Ministarstva unutarnjih poslova koja je središnje tijelo nadležno za razmjenu dopunskih informacija vezanih uz upozorenja iz Schengenskog informacijskog sustava,

27) europski nalog za zaštitu – je odluka pravosudnog ili drugog nadležnog tijela u državi članici izdana u vezi sa zaštitnom mjerom, na temelju koje pravosudno ili drugo nadležno tijelo druge države članice poduzima odgovarajuće mjere u skladu s njezinim nacionalnim pravom, s ciljem nastavka zaštite zaštićene osobe;

28) zaštitna mjera – je mjera izrečena odlukom donesenom u kaznenom predmetu u državi izdavanja na temelju njezina nacionalnog prava, kojom se osobi koja uzrokuje opasnost izriče jedna ili više slijedećih zabrana ili ograničenja:

- a) zabrana posjećivanja određenog mjesta ili područja,
- b) zabrana približavanja određenoj osobi,
- c) zabrana uspostavljanja ili održavanja veze s određenom osobom,
- d) zabrana uhođenja ili uznemiravanja žrtve ili druge osobe,
- e) udaljenje iz doma;

29) zaštićena osoba – je fizička osoba koja se zaštitnim mjerama štiti od opasnosti počinjenja kaznenog djela koje može ugroziti njezin život, fizički i psihički integritet, dostojanstvo, osobnu slobodu ili spolni integritet;

30) osoba koja uzrokuje opasnost – je fizička osoba kojoj je izrečena jedna ili više zabrana ili ograničenja;

31) država nadzora – je država izvršenja probacijske odluke iz glave VIII. ovog Zakona ili odluke o mjeri opreza iz glave VIII.a ovog Zakona u vezi s kojima je izdan europski nalog za zaštitu.

GLAVA II. EUROPSKI UHIDBENI NALOG

Pokretanje postupka izvršavanja europskog uhidbenog naloga

Članak 23.

- (1) Policija može u skladu sa svojim ovlastima na temelju zakona kojim se uređuje policijsko postupanje uhititi osobu protiv koje je izdan europski uhidbeni nalog ili je raspisana međunarodna potraga na zahtjev države članice. Osoba će biti predana pritvorskom nadzorniku najkasnije u roku od 24 sata od uhićenja i o tome će se obavijestiti nadležnog državnog odvjetnika te će mu se dostaviti europski uhidbeni nalog ili/i upozorenje iz Schengenskog informacijskog sustava ili/i međunarodna potraga temeljem koje je osoba uhićena. Ako dokumentacija ne sadrži prijevod europskog uhidbenog naloga u smislu članka 9. ovog Zakona policija će od države izdavanja zatražiti dostavu prijevoda u roku od 48 sati od uhićenja. Nadležni državni odvjetnik može neposredno od nadležnog tijela države izdavanja zatražiti dostavu prijevoda europskog uhidbenog naloga.
- (2) Državni odvjetnik će u roku od 16 sati od predaje pritvorskom nadzorniku ispitati uhićenika na okolnosti iz dokumentacije koju mu je dostavila policija.
- (3) Ako državni odvjetnik raspolaže europskim uhidbenim nalogom i prijevodom u smislu članka 9. ovog Zakona, odnosno upozorenjem, a ne odredi mjere opreza, naložit će policiji da uhićenika u roku od 48 sati od uhićenja dovede nadležnom sucu istrage radi odluke o istražnom zatvoru i pokretanja postupka predaje.
- (4) Ako državni odvjetnik ne raspolaže europskim uhidbenim nalogom odnosno upozorenjem i prijevodom u smislu članka 9. ovog Zakona rješenjem može odrediti pritvor koji može trajati najduže 48 sati od uhićenja.
- (5) Ako državni odvjetnik ne zaprimi prijevod u smislu članka 9. ovog Zakona u roku iz stavka 1. ovog članka, sudac istrage može na prijedlog državnog odvjetnika produžiti pritvor za daljnjih 36 sati.
- (6) Kad državni odvjetnik u slučajevima iz stavaka 4. i 5. ovog članka zaprimi prijevod europskog uhidbenog naloga odnosno upozorenja u smislu članka 9. ovog Zakona, ako ne odredi mjere opreza, naložit će policiji da uhićenika dovede nadležnom sucu istrage radi odluke o istražnom zatvoru i pokretanja postupka predaje.
- (7) Ako u rokovima iz stavaka 4. i 5. ovog članka država izdavanja nije dostavila dokumentaciju uhićenik će biti pušten na slobodu.
- (8) Ako je država izdavanja dostavila dokumentaciju nakon isteka rokova iz stavaka 4. i 5. ovog članka, policija će ponovo uhititi traženu osobu i u roku od 24 sata od uhićenja dovesti je

nadležnom sucu istrage radi odluke o istražnom zatvoru i postupka predaje. Rokovi iz članka 32. ovog Zakona nastavljaju teći od trenutka ponovnog uhićenja tražene osobe.

(9) Kad nadležno županijsko državno odvjetništvo neposredno zaprimi europski uhiđbeni nalog, dostavit će ga policiji radi postupanja u skladu s ovim člankom.

Obavješćavanje o odluci

Članak 31.

- (1) Sud će bez odgode obavijestiti tijelo koje je izdalo nalog i nacionalni S.I.Re.N.E. ured o pravomoćnosti odluke kojom je odobrena ili odbijena predaja tražene osobe.
- (2) Prilikom predaje tražene osobe državi izdavanja predat će se podaci o vrsti i trajanju mjera iz članka 26. ovog Zakona.

Obavješćavanje države članice u kojoj se nalazi subjekt nadzora i čija tehnička pomoć nije potrebna

Članak 42.an

(1) Kada je odobreno provođenje dokazne radnje iz članka 42.al stavka 1., a u postupku iz članka 42.am stavka 1. ovog Zakona, a predmet nadzora nalazi se na državnom području treće države članice čija tehnička pomoć nije potrebna za izvršenje nadzora, nadležno županijsko državno odvjetništvo obavijestit će nadležno tijelo te države o nadzoru:

- a) prije nadzora, kada u trenutku odobravanja nadzora ima saznanja da se predmet nadzora nalazi ili će se nalaziti na državnom području treće države članice;
- b) tijekom nadzora ili nakon izvršenja nadzora, odmah nakon saznanja da se predmet nadzora tijekom nadzora nalazi ili se nalazio na državnom području treće države članice.

(2) Obavješćavanje iz stavka 1. ovog članka izvršava se pomoću obrasca utvrđenog u Prilogu 14.C koji je sastavni dio ovog Zakona.

(3) Kada se predmet nadzora nalazi na državnom području Republike Hrvatske, a Republika Hrvatska ne pruža tehničku pomoć za izvršenje nadzora, za zaprimanje obavijesti o nadzoru nadležan je Županijski sud u Zagrebu. Sud će bez odgode, a najkasnije u roku od 96 sati od primitka obavijesti obavijestiti nadležno tijelo države članice koja nadzire sljedeće:

- a) da se nadzor ne može izvršiti ili se prekida; i
- b) da se sav prethodno nadzirani materijal dok se subjekt nadzora nalazio na državnom području Republike Hrvatske ne može upotrijebiti kao dokaz u kaznenom postupku.